

Uznając – quod non – że sama „możliwość wywierania decydującego wpływu” jest równoznaczna z „wprowadzeniem w życie” koncentracji, art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 wymaga trwałej zmiany kontroli wynikającej ze środków dających „prawo weta w sprawie strategicznych decyzji handlowych”, to znaczy „uprawnienia pozwalające blokować” strategiczne zachowania przedsiębiorstwa. Zaskarżony wyrok narusza prawo, ponieważ rozciąga pojęcie „prawa weta” na sytuacje, które nie dają uprawnień do blokowania strategicznych decyzji. Tytułem ewentualnym, zaskarżony wyrok przeinacza SPA, interpretując jego ustalenia poprzedzające zamknięcie nabycia jako przyznające Altice „prawo weta”.

Zarzut piąty: Sąd naruszył prawo, uznając, że wymiana informacji jest równoznaczna z „wprowadzeniem w życie” koncentracji w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004.

Zaskarżony wyrok narusza prawo poprzez stwierdzenie, że wymiana informacji w związku z koncentracją wchodzi w zakres art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, podczas gdy art. 101 TFUE i rozporządzenia (WE) nr 1/2003^(?) zakładają mechanizm ex-post. Jest to niezgodnie z wyrokiem w sprawie C-633/16 i ograniczałoby zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 1/2003. Zaskarżony wyrok przeinacza również zaskarżoną decyzję poprzez uznanie, że zgodnie z tą decyzją wymiana informacji sama w sobie nie narusza art. 4 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, lecz jedynie „przyczyniła się” do wykazania naruszenia.

Zarzut szósty: Sąd naruszył prawo, oddalając podniesione przez Altice zarzuty niezgodności z prawem i braku proporcjonalności grzywien.

Zaskarżony wyrok narusza prawo poprzez stwierdzenie, że Altice dopuściła się niedbalstwa. Ponadto poziom grzywien wynikający zaskarżonego wyroku jest nie tylko niewłaściwy, lecz również jest nadmierny do tego stopnia, że jest nieproporcjonalny. Sąd naruszył zatem prawo poprzez niedokonanie znacznego obniżenia kwoty grzywien w wykonaniu swojego nieograniczonego prawa orzekania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-384/19,
Parlament/Axa Assurances Luxembourg SA i in., wniesione w dniu 8 grudnia 2021 r. przez Parlament
Europejski**

(Sprawa C-766/21 P)

(2022/C 119/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Paladini i B. Schäfer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Axa Assurances Luxembourg SA, Baloise Assurances Luxembourg SA, La Luxembourgeoise SA, Nationale-Nederlanden Schadeverzekering Maatschappij NV

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie punktów drugiego i czwartego sentencji zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, z wyjątkiem kosztów wskazanych w punkcie trzecim sentencji zaskarżonego wyroku.

Tytułem żądania ewentualnego,

- uchylenie punktów drugiego i czwartego sentencji zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie żądań Parlamentu Europejskiego przedstawionych w pierwszej instancji w odniesieniu do Axa Assurances Luxembourg SA, Baloise Assurances Luxembourg SA i La Luxembourgeoise SA.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania Parlament Europejski podnosi trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa polegającego na naruszeniu zasad wykładni w prawie europejskim. Parlament uważa, że Sąd naruszył w szczególności zasadę wykładni polegającą na uwzględnieniu celu umowy i kontekstu, w jakim pojawiają się zawarte w niej określenia, a dokładniej rzecz biorąc określenie „powódź”. Posiłkowo Parlament uważa, że Sąd przeinaczył klauzulę wyłączenia dotyczącą powodzi.

Zarzut drugi dotyczy błędu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które zdaniem Parlamentu jest obarczone sprzecznością w rozumowaniu Sądu w odniesieniu do wykładni określenia „powódź”.

Po trzecie, Parlament uważa, że zaskarżony wyrok zawiera szereg przeinaczeń okoliczności faktycznych i dowodów: Sąd przeinaczył stanowisko Parlamentu w sprawie wykładni pojęcia „powódź”, w sposób oczywiście błędny ocenił sytuację na placu budowy w momencie powstania szkody, a także przeinaczył ustalenia zawarte w opinii biegłego w sprawie przyczyn szkody.

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu
29 września 2021 r. w sprawach połączonych T-344/19 i T-356/19, Front Polisario/Rada, wniesione
w dniu 14 grudnia 2021 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-778/21 P)

(2022/C 119/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, F. Castillo de la Torre, A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario), Rada Unii Europejskiej, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Chambre des pêches maritimes de la Méditerranée, Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Nord, Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Centre, Chambre des pêches maritimes de l'Atlantique Sud

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie pkt 1 i 2 sentencji zaskarżonego wyroku, a w związku z tym:
- Oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji przez Front Polisario lub jeśli Trybunał uzna, że stan postępowania nie pozwala na wydanie ostatecznego orzeczenia, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.
- Obciążenie Frontu Polisario wszystkimi kosztami postępowania w dwóch instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

- Zarzut pierwszy dotyczący naruszeń prawa polegających na braku zdolności sądowej Frontu Polisario;
- Zarzut drugi dotyczący naruszeń prawa polegających na tym, że zaskarżona decyzja nie dotyczy bezpośrednio Frontu Polisario;
- Zarzut trzeci dotyczący naruszeń prawa polegających na tym, że zaskarżona decyzja nie dotyczy indywidualnie Frontu Polisario;
- Zarzut czwarty dotyczący naruszeń prawa w odniesieniu do granic kontroli sądowej, zakresu uznania przysługującego instytucjom i potrzeby uwzględnienia oczywistego błędu; w odniesieniu do braku wymogu zgody ludu Sahary Zachodniej; w odniesieniu do faktu, że przyjęte pojęcie zgody jest zbyt ścisłe i teoretyczne, że Sąd odrzucił wystarczający charakter konsultacji, która uzyskała przychylną opinię i wykluczył badanie korzyści; w odniesieniu do określenia Frontu Polisario jako podmiotu, do którego należy udzielenie takiej zgody, ze względu na jego ograniczony status i ograniczoną reprezentatywność;